

ZATRACENCI
Martin Štefko
(ukážka – 2. a 3. kapitola)

Martin Štefko – Golden Dog
2018

Text © Martin Štefko, 2015
Obálka a ilustrace © Vít Burda, 2018
Grafická úprava: Michal Březina
Korektury: Veronika Štefková, Vlasta Brejchová

Kniha obsahuje explicitní scény násilí a pohlavního styku, což by u mladistvých do 18 let mohlo vést k nevratnému poškození jejich mravních hodnot. Nejedná se však o zákaz, ale pouze o doporučení pro toho, kdo bude knihu číst.

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Godlen Dog v roce 2018
jako svou 11. publikaci
Urbinská 141, 381 01 Český Krumlov
www.goldendog.cz
1. vydání

Tiskem TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice, 2018
<http://www.protiskcb.cz/>

ISBN 978-80-88067-10-8

MATTHEW

Svatební den by měl být nejšťastnějším dnem v životě každého páru. Nejspíš proto, že následuje méně radosti. Spousta starostí, když se narodí děti, neustálé hádky o to, kdo zrovna bude dělat naprostou malichernost. Matthew si svůj svatební den užíval. Malý obřad. On, ona, reverend, co si přihnul ještě před vstáváním. Alkohol z něj táhl jako z lihovaru, ale nic si z toho nedělal. Neustále se díval na břicho nevěsty, jako kdyby nadouvající se šaty skrývaly jeho potomka.

Matthew také nespouštěl oči ze své nevěsty. Byla nádherná! Šaty napjaté obrovským břichem ji činily ještě krásnější. Vlasy si zapletla. Mnoho z nich neviděl, protože si nasadila klobouček jako pravá dáma z města. Nehodila se sem, nehodila se k obyčejnému honákovi, ale vybrala si ho. Matthew se nebránil. Kdo by se bránil?! Měla andělský obličej. Křivky hladké, že by ani ten nejlepší sochař z mramo-

ru nedostal ladnější. Oči posazené tak přesně, že by každý estét dostal záchvat. Nádherně zelené jako tráva, když se rozednívá a stébla jsou pokrytá rosou, která jejich barvu ještě zvýrazňuje. Když se na Matthewa dívala těma svýma očima, nemohl ji nemilovat. I kdyby vyvraždila celou jeho rodinu, miloval by ji a neřekl by proti ní jediné křivé slovo.

Linie její šíje volala po polibku. Vystavila ji paprskům, aby její andělská krása ještě více vynikla. Zbytek těla, nádherného těla, se skrýval v dlouhých šatech, které nedovolily žádným všivákům poznat její nádheru ve znamenité celistvosti. Nerozdávala se všem jako dojná kráva, zůstala jen pro ty, které si vybrala. Svou krásu si uchovávala pro Matthewa, který se mohl těšit z toho, že si vybrala právě jeho.

Vybrala si mě.

Vybrala si mě.

Vybrala si mě.

Slova zněla neuvěřitelně. Neskutečně, nesmyslně a přesto pravdivě. Proč by si tak božské stvoření vybralo někoho tak obyčejného, jako je on? Neměl odpověď. Ani kdyby sežral všechnu moudrost světa a vypil mléko prozření, stejně by neodkázal její rozhodnutí pochopit. Přičaroval mu ji indiánský šaman? Nebo snad bůh přeje i obyčejným honákům? Mohl nad tím uvažovat, jak chtěl. Mohl přemýšlet o všech možných důvodech, ale co na nich sešlo?

Ona si vybrala jeho!

Z těch všech ostřílených mužů, co chodí kolem, pistolníků a kovbojů, co za sebou mají drsné roky, které z nich udělali muže pro život, zkušené, ošlehané a nebojácné, si ona vybrala obyčejného mladého honáka, který před sebou měl tak zárnou budoucnost jako hrdlička, co spadla rovnou do kýblu s hnojem.

Přesto si vybrala jeho.

Když přišla, už byla těhotná. Nikdo to nepoznal, alespoň ne nikdo, kdo ji viděl oblečenou, ale Matthew měl to štěstí, že si ten večer přisedla právě k němu a právě jemu o něco později odhalila, co musí

zůstat většině očí skryto. Taková krása by mohla začínat války. Pro takovou krásu se muži střídají na potkání.

Matthew si hned všiml, že dokonalá krása bude brzy vykoupena potomkem. Viděl spoustu těhotných krav, viděl, jak jejich těla vypadají, snad tohle byl důvod, proč poznal těhotenství v ženě, která se ještě pořádně nezaoblila. Její prsa byla pevná očekáváním mléka, její boky oblé, její břicho, jako kdyby zářilo plodem, který uvnitř roste. Světlo, které ukazuje cestu poutníkům v té největší nouzi.

Těhotenství vyzářovala. Přesto se neradovala. I to poznal. Něco jí trápilo. Nedokázala svou bolest skrývat, protože prostupovala celým jejím tělem. Její smích mohl lhát, její tělo klamat krásou, ale její oči lhát nedokázaly. Odrážely smutek. Neustále, i když se smála. Její obličej, ač nebesky vzácný, pustošila zkáza v podobě smutku, který nemohlo smazat nic na světě. Ani svatba ne.

V tomhle se mýlil. Ve chvíli, kdy je opilý reverend oddával, vypadala šťastná. Ne proto, že by se přetvařovala, ale proto, že v ten jediný den jí skutečně připadalo, že je šťastnou osobou. Matthew se nemohl cítit lépe. On v ní takové pocity rozdmýchal.

Neřekla mu nikdy, že ho miluje. Nikdy mu nesdělila, co k němu cítí. Ale copak na tom záleželo?

Vybrala si jeho.

Stála před ním, nádherná ve svých dlouhých letních šatech, šťastná a řekla: „Ano.“

Reverend je oddal a Matthew si svou nevěstu odnesl do pronajatého pokoje ve městě. Nechtěl svatební cestu na statku. Pokoj se svíčkami, ve městě, trochu dražší, to Matthewovi připadalo jako místo, které je vhodné pro svatební noc. Svatební noc, která nebude probíhat, jako obvykle probíhají. Těhotenství ji vysilovalo a Matthew dopředu věděl, že jeho svatební noc nebude z těch, kterými by se chlubil před chlapy, když zrovna budou mít trochu klidu a zahrají si karty rovnou na pastvinách.

Nezlobil se. Nevadilo mu nic z toho, co se stalo a co mohlo skončit lépe.

Nevadilo mu, že neřekla, jak ho miluje. Možná ho ani nemilovala.

Nevadilo mu, že s ní nemohl sdílet lože během svatební noci.

Nevadilo mu ani, že dítě, které nosí, není jeho.

Záleželo jenom na tom, že se tvářila spokojeně, alespoň ten jeden den. A záleželo na tom, že si vybrala jeho. Ať už její důvody byly jakékoli, ať už skrývala tajemství sebestrašlivější.

Když se konečně uchýlili do pronajatého pokoje, oběma se ulevilo. Nesoustředilo se na ně tolik lidí, ale svatba je událost i pro ty, kterých se netýká. Chtěli se nechat oddat sami, ale vždycky se najdou čumilové, co se chtějí přiživit na štěstí druhých. Budiž jim přáno, stejně jako budiž plačkám přáno, že roní slzy nad hroby těch, které ani neznaly. Jejich přítomnost snoubence ani snoubenci nepřekážela. Měl oči jen pro ni, měla srdce jen pro ten jeden šťastný den svého života. Přesto se unavila. Poslední dobou toho na ni bylo hodně. Už nějakou dobu jí říkal, ať se nestará, že on všechno zastane. Vždycky když přijel z pastviny, čekala na něj večere. Nemohl se na ni zlobit, ale raději ji viděl v klidu posedávat v houpacím křesle. Až bude rodit, musí být silná. Nedala si však říct.

Pokaždé, když se najedl, lehli si společně na postel a ona naslouchala jeho tlachání o tom, co se dělo. Kolik krav uteklo, kolik jich našli mrtvých, kolik nenašli vůbec. Vyprávěl o indiánech, jak pořádají nájezdy zrovna na jejich stádo, jak mu nezbylo nic, než střílet.

Pás s koltem vždy visel nedaleko na opěradle židle. Nesnášela tu zbraň, nesnášela příběhy o tom, jak někoho postřelil nebo dokonce zabil, ale nikdy nic neřekla. Poznal na ní nespokojenost, ale nehodlal se zbraně vzdát. Jinak by neochránil svou milou, svého krásného anděla.

Ležela vedle něj i teď, ale neposlouchala. Matthew nic nevyprávěl, jen se na ni díval. Jak leží na zádech, ještě ve svých svatebních šatech, které se pro ni zdály příliš levné, obnošené. Přesto nemohly nijak smazat, jak krásně se její profil rýsoval ve světle svíčky. Sundala si klobouk a rozpustila vlasy. Jako kdyby její hlavu po polštáři obtékala zlatá řeka, která pramenila rovnou v jejím temeni. Dokázal by se v té řece utopit, ale ona by ho nenechala. Vypadala tak šťastně. Smířená. Život si pro ni přichystal něco krásného a ona se poddala.

Její nos, trochu pyšný, nečinil její krásu nehodnou, ale naopak vypichoval nedokonalost dokonalostí.

„Chceš si sednout ven? Na verandu?“ zeptal se Matthew do posvátného ticha.

Otočila se na něj. Snad ani nemrkla. Její oči, tak krásné, mandlové, tak hluboké, se vpíjely do jeho. Nedokázal říct, jestli to, co z nich cítí, je láska, ale i kdyby ne, stačilo by mu to. Vždyť ji znal šest měsíců, určitě ne víc. I kdyby s ním byla jen pár hodin, nazýval by sám sebe tím nejtřastnějším člověkem ze všech. Ona se však rozhodla, že se za Matthewa provdá.

„Vezmeš si mě?“ zeptal se tenkrát banálně.

Dlouho neváhala. Naplnila ho nezměrným nadšením. Ani nedoufal, že by řekla ano. Přesto souhlasila.

A teď jsou tady. Ona znovu souhlasí. Půjdou si sednout na verandu.

Pomohl manželce z postele. Docela vážila. Když ji nesl do pokoje, pocítil její váhu poprvé. Miminko v jejím bříše bude pořádný macek. Narodí se každým dnem.

„Přinesl jsem ti deku,“ řekl Matthew, když se usadila v křesle a dívala se na hvězdy. Jako kdyby noc byla nepropustným pláštěm, za kterým je obrovské světlo a ten plášť někdo na tisíci místech propíchal špendlíkem. Světlo hvězd posvětilo jejich sňatek.

Přikryl novomanželku a posadil se do křesla vedle ní.

„Je krásná noc.“

Přikývla.

„Vždycky jsem měl rád jasné noci. Hvězdy tancují po nebi. Tak to říkával táta. Že tancují. Jsou veselý, tak tancují. Když vidět nejsou, smutní a jsou zalezlý ve svých komnatách. Vyprávěl mi o nich pohádky. Che! Skvělejí táta to byl.“

Unaveně se usmála, ale sama nic neřekla. Dřív, před andělem, si představoval svou svatbu jako divokou pitku, kterou zakončí v posteli s novopečenou paničkou. Anebo zůstane někde ležet pod stolem, jak mu přáli chlapi. Nikdy ho nenapadlo, že svatební noc bude jednou z nejpoklidnějších nocí v jeho životě. Bude se jenom dívat na

hvězdy. Nic jiného. Takovým představám by se vysmál. Kdyby mu řekl, že to bude s tou nejkrásnější ženou... To by se smál ještě víc.

Jenže ona si vybrala jeho.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit.“ Usmíval se a vrtěl hlavou. Pocity se v něm mísily, že sám nerozhodoval o tom, jestli se tvářit šťastně anebo zmateně. „Viš, myslel jsem si, že se něco pokazí.“

Pozvedla obočí.

„No jo, já vím, jsem hloupej, ale stejně, jak může mít jeden pito-
mej člověk takový štěstí:“

Zamračila se a rty se jí těsně spojily.

„Promiň,“ kál se a odložil klobouk na podlahu balkónku. „Už jsi mi dokázala, že to myslíš vážně, jenže člověk prostě... Chlapi prostě mají furt něco v hlavě. Neřešíme to tak nahlas jako ženský, ale jakmile se nám děje něco dobrého, tak čekáme, že se to zase pos... promiň, že se to obrátí proti nám. To je jako s krávama.“ Nijak nedala najevo, že by ji srovnání překvapilo. „Když se vlečeš se stádem na trh a několik dní tě nic nepotkalo, prostě jenom čekáš, kdy se něco semele. Nikdy to nejde dokonale. A když je toho dobrého až moc, je jasný, že se objeví indiáni nebo kojoti nebo prostě něco, co to pokazí, a ty seš ráda, že na trh dojedeš s polovinou stáda.“

Sklonila hlavu, aby jí neviděl do očí.

„Mně je jasný, že nic nepůjde dokonale, ale tohle prostě dokonalý je. Chlapi by se mi smáli, ale já jsem rád, že jsem tu s tebou. Tohle je prostě krásnej den. Krásná noc.“ Položil novomanželce ruku na rameno a ona se otřásla. Ne proto, aby Matthewa setřásla. Plakala.

„Děje se něco? Řekl jsem něco blbě?“ vyděsil se.

Rychle zavrtěla hlavou.

„Tak co... Nálady? Jsou to zase nálady?“ svitlo mu, když si uvědomil, že to není poprvé, co v poslední době brečí. Těhotenství si vybíralo svou daň. Pokud je to jenom pláč, potom je daň velmi nízká. Nikdy ji neviděl zvracet, křičet nebo lkát nad tím, jak ji všechno bolí. Nesla své těhotenství statečně. Lépe než jiné ženy. Ale copak mohl soudit? S krávami to uměl, v těch se vyznal, však jich dost přivedl na svět. V těhotných ženách tak jasno neměl. Tušil ovšem, že porod

nebude tak jednoduchý a že nebude stačit chytnout dítě za nohy a pomáhat táhnout. Anebo možná ano, jen to nehodlá zkoušet. Rozhodně ne na ní. Dostane se jí pořádné péče od toho nejlepšího doktora ve městě. O to se postará.

Souhlasila s náladami.

Přisunul si křeslo blíž, skoro se dotýkali. Hladil manželku po hlavě. Neměl slova, kterými by ji utišil. Ke kravám většinou moc nemluvil. K ženám také ne. Jak se ženy utěšují? Jak se utěšují těhotné ženy? Hladil svou choť, dokud se k němu nenaklonila a neopřela si hlavu o jeho rameno. Připadal si jako v nebi, jako člověk, který odešel předčasně ze světa živých, ale vysloužil si nejlepší místo, jaké se našlo.

„Nechceš si jít lehnout?“ zeptal se láskyplně po několika dlouhých minutách ticha. Její pláč se utišil, přesto slzy promáčely Matthewovu sváteční košili.

Neodpověděla. Pochopil, že usnula. Dýchala nesmírně tiše.

„Zlato, musíš si jít lehnout,“ zatřásl se ženou jemně.

Něco zamručela, ale nakonec pochopila, co se po ní chce. Trochu se nadzvedla, ale musel jí pomoci. Ve svém stavu se na pokraji spánku sama nezvedla. Matthew manželku podebral a odnesl v náručí do postele. Chtěl se zeptat, jestli si nechce sundat šaty, ale neměla dost síly. Znovu usnula, klidně a srovnaná se vším, co se stalo. Vytáhl zpod ní deku a přikryl ji. Noc je sice teplá, ale pro jistotu. Přece jen čeká miminko.

Lehnul si hned vedle, jak se na novomanžela slušelo. Sundal si vysoké boty. Na dnešek vytáhl ty lepší, neošoušené, nezablácené. Stejně už se na nich usadil prach. Než si je příště vezme mezi lidi, bude je muset otřít. Pracovní boty takhle neřešil, ale tohle jsou sváteční, s těmi musí opatrně. Ještě se vrátil pro klobouk na verandu. Nyní zabíral celý stolek. Až si budou dávat snídani, musí pro něj najít lepší místo. Třeba hlavu. Vysvlékl se i ze své sváteční košile, přece jen se přes den potil už dost. Ještě zítra budou muset ven. Nějak se domů vrátit musí. Domek má malý, ale proč by se s ní měl

vracet někam jinam? Pořád bude honák dobytka, svatba Matthewa až tolik neměnila.

Myslel si, že se na venkov těšila. Že bude ženou obyčejného člověka. Bude se muset starat jen o sebe, dítě a manžela, který se bude vracet poměrně ozdě a utahaný. Manžela, který uvítá krásný obličej poté, co bude celý den nebo i několik dní civět do tupých chlapských obličejů a kravských tlam.

Lehl si na bok, dokonce i kalhoty si nakonec sundal, škrtily ho v rozkroku, a jen ve spodkách se díval na svou nádhernou ženu. Světla mnoho neměl, ale i to slabé noční stačilo, aby viděl hladkost její tváře. Jak může být někdo tak hebký? Jako kdyby neměla na kůži jediný vrásek, jedinou pigmentovou skvrnu. Copak je něco takového vůbec možné? Copak je možné, aby bůh stvořil takovou dokonalost a dal ji do rukou někomu tak neotesanému? Rukou si lehce přejel po tváři. Ráno se holil. Na svatbu musel upravený. Teď už pod rukama cítil ostré špice deroucích se vousů. Znal chlapy, co měli vousy měkčí, ale ty jeho vždycky trčely tvrdé jako hřebíky. Ani vousy jeho ženě nevadily. Svoji jemnou ručkou dokázala Matthewa pohladit tak, že si na okamžik připadal jako kultivovaný člověk.

Zavřená oční víčka. Toužil je políbit, ale neodvážil se. Probudila by se. Sám by se měl uložit ke spánku a nechat den za sebou. Ale copak může? Copak jde jen tak usnout, když se jednomu splní sen, o němž ani nevěděl, že ho má?

Převalil se na záda, na kterých usínal nejsnáze, ale stejně spánek nepřicházel. Začínal se potit a poznal, že neusne. Za celý den přijal příliš vjemů, které stále zpracovával. Mělo smysl snít, když si svůj sen prožíval v bdělém stavu? Bůh mu snesl anděla, daroval mu to nejlepší v jeho životě. Takový dar by měl oslavovat každou sekundu svého života.

Nakonec usnul. Spal hluboce, ale ne tak dlouho, jak by si představoval.

Někdo ho stáhl z postele. Matthew vůbec netušil, která bije. Dopadl na prkennou podlahu. Tvrdě si narazil ruku. Přesto byl okamžitě připraven se bránit. Něco ho však znovu srazilo do kolen.

„Bej sebou, zůstanu v klidu,“ promluvil hlas, který patřil člověku, jemuž se neodmlouvá. Matthew se chystal odmlouvat, ale znovu se ocitl na zemi.

„Kdo sakra jste?!“ rozlítl se honák, ale muži ho drželi pevně. Očividně se v podobné pozici ocitávali často.

„Můžeš mi říkat Harpere, ale stejně ne moc dlouho,“ oznámil mu hlas konverzačním tónem.

„Co chcete?“ snažil se Matthew přijít na kloub tak nesmyslnému násilí. Vždyť nikomu nic neudělal!

„Co chci?! Já ti mám vysvětlovat, co chci?!“ Hlas muže, který se představil jako Harper, se mu vysmíval a zároveň jím opovrhoval. Patřil muži, který si mohl dovolit nosit drahý oblek a přitom mít tvář zarostlou jako vandrák. Pořád by vypadal elegantně. Něco z něj vyzařovalo. Trochu se hrbil, ale nijak neztrácel na dominantnosti. Pokoj nepatřil Matthewovi, i když si ho pronajal, ten pokoj patřil Harperovi. Ať už je Harper kdokoli, Matthew se nerozklepal, ale respekt cítil. Člověk jako Harper za sebou měl temnou a ošklivou minulost. Hlavně pro ty, kteří se mu znelíbili.

Matthew se snažil pohnout, ale silné paže mu bránily. Jedna ruka ho chytnula pod krkem, pevně, bolestivě, a tak pochopil, že když se bude chtít vymanit, se zlou se potáže. Cítil pot dvou mužů, jejichž svaly a kosti ho nenechaly hnout se ani o píd', tlačily ho do žeber a do zadku. Přesně věděli, jak člověka znehybnit. Nezmůže proti nim nic, vůbec nic. Tohle není kráva, kterou se z hecu pokouší převalit. Tohle jsou dva stokiloví pořizci vycvičení držet a nepustit oběti za žádnou cenu.

„Vzal sis něco, co patří mně,“ vysvětlil Harper. Matthew nepochopil. Věta nevnášel světlo do jeho nezáviděníhodného probuzení. Rozhlížel se kolem a snažil se najít svou novomanželku. Nikde ji neviděl. Co se jí stalo? Že by stačila utéct? Odpověď přišla záhy.

„Á, vida, tady je,“ zaradoval se Harper, když uviděl muže, který přicházel dveřmi a před sebou tlačil Matthewovu nádhernou mladou ženu. Příliš se nevzpouzela.

„Nechte ji! Co to děláte?!“ Matthew se znovu snažil vyprostit, ale silná ruka se ještě pevněji sevřela kolem příliš křehkého krku. Matthew zasípěl. Krční trubice se mu stáhla, nemohl popadnout dech. Z očí se honákovi vydraly slzy. Slzy bolesti a bezmoci. I když by se rád vyprostil, i když by rád bojoval, nemohl. Nemohl ani vykopnout nohou. Neměl v sobě tolik síly, neměl v sobě tolik zuřivosti.

„Mlč!“ přikázal mu muž, jemuž neviděl do obličeje. Hlas hnusného ochlasty. Typ muže, kterému nezáleží na lidech, ale na výši obnosu.

„To nemůžete!“ snažil se ze sebe Matthew dostat, ale rána do břicha mu vzduch z těla vyrazila úplně. V duchu se modlil za ještě jeden nádech.

„Tak ty sis myslela, že mi utečeš?“ zeptal se Harper krásné ženy. Matthew se kroutil s hlavou skloněnou, a tak neviděl nůž v Harperově ruce. Velmi dlouhý nůž se širokou čepelí.

„Drahá, moje drahá,“ zakroutil Harper hlavou. „Jako kdybys nevěděla, že když si usmyslím, že je něco moje, tak to moje zůstane. Chceš mi něco říct? Ještě než začneme?“

„Než začneme? Co tím myslíš?“ vyvstaly Matthewovi v hlavě otázky, na jejichž vyřešení neměl dostatečný přívod kyslíku.

Novomanželka nic neřekla.

„Jak chceš,“ pokrčil Harper rameny.

Matthew měl scénu rozmazanou, jak se mu po ráně do břicha nahrnuly do očí slzy, ale přesto k němu počítky přicházely ve formě, kterou byl jeho mozek schopen zpracovat. Zaplavovaly jeho hlavu. Snad jeho stavem, snad jinou příčinou, se dění zpomalilo. Jako kdyby si někdo přál, aby si Matthew vychutnal každý okamžik. Každý drobný detail činu, který změnil jeho život od základů. Činu, který v něm zabil naději.

Harperova ruka, silná, neochvějná, která se nikdy netřásla, se zvedala do vzduchu. Kyvadlo s ostrou zbraní namísto závaží. Nůž nesl četné známky používání. Ostří dávno pozbylo hladkosti, škaradilo se rýhami. Od toho, jak naráželo na kámen, na dřevo, na kosti. I několik málo vroubků Matthew zahlédl. Lesk se dávno vytratil a nahradila ho

matná kontura, které se po čepeli rozprostírala až téměř po dřevěnou střenku.

Proč se ta ruka zvedla?

Proč se závaží dostalo do téhle pozice?

Co to znamenalo?

Ruce na krku se sevřely v pevnějším stisku. Matthew nechápal proč. Vždyť se nehýbal. Nedokázal si odvodit, z jakého důvodu by se měl chtít vzpouzet. Co tak zásadního se změnilo?

Ruka s nožem, velkým nožem, doslova obrovským, začala klesat.

Matthew pochopil. Pozdě. Stejně by nic nezměnil. Přesto se snažil vymanit. Marně. Jeho věznitelé vládli nadlidskou silou. Byl vůči nim nemohoucí. Vysmívali se zavřenými ústy.

Závaží se snášelo k zemi. Těžké, neodvratné, nezastavitelné.

Když závaží dopadne, znamená to konec. Konec krásy. Konec nadějí. Konec veselí a radosti. Když takové závaží dopadne, všechno najednou potemní a nemůže zůstat už nikdy rozjasněné. Čepel, která vymaže ze světa část světla. Čepel, která není nástrojem člověka, ale nástrojem destrukce. Takovou silou překypoval nůž, který se pomalu, neskutečně pomalu zabořil do těhotného břicha Matthewovy manželky.

Plod nakonec nedostal šanci být dítětem.

Žena nekřičela. Nevydala jedinou hlásku. Bolest musela být nepředstavitelná. Takovou bolest nikdo nesnese. Neměla v sobě jen zaražený nůž až po střenku, v jejím těle umíral život jiného člověka. Vyhasl náhle a brutálně. Přesto se nepohnula. Nezakřičela. Ležela na zemi, v úsvitu své krásy, umírající v bolestech, ale bez hlesnutí.

„Vždycky jsi mě děsila,“ přiznal Harper a nevšímal si Matthewa, který vydával skřeky, jak se snažil o zázrak. Jeho úsilí o vyproštění se spojilo s říčením, které utlumil tlak na krku a nový tlak na varlatech. Bezvědomí čekalo blízko. Přesto příliš daleko.

„Stejně jako tvoje matka,“ pokračoval Harper a díval se na krvácející ženu, která mu pohled sverpě vracela. Její tělo umíralo spolu s nenarozeným dítětem, ale ona mu stejně dokázala hledět do očí a

neuhnout. „Obě dvě tak krásné, tak neovladatelné. Opravdu sis myslela, že když utečeš... Co sis myslela?!“

Žena neodpověděla, dovolila si pouze jedno bolestné zúžení očí. Jako kdyby se píchla o špendlík, nic víc. Matthew nikdy nepochopil, jak může být tak silná. Nepochopil by, i kdyby byl schopen řádně vnímat, i kdyby byl schopen se podívat na svou krásnou novomanželku, jejíž šat se barvil rudou, jako tomu bylo při svatebních nocích zvykem. Ale krve bylo příliš. Tolik! Takhle neměla svatební noc probíhat. Takhle krvavá by neměla být žádná noc.

Matthew se přestal vzpouzet a téměř bez sil visel na pažích svých vězňitelů. Ani jeden nepolevil. Z hrdla se Matthewovi draly vzlyky, tak nepodobné jeho jindy mužnému a hlubokému hlasu. Proměnil se v jiného člověka, v jinou osobu, která zůstala poznamenána jediným úderem obrovského nože.

Jenže tři ďáblové ještě neodešli.

„Měla jsi všechno, co jsi jenom chtěla. Co bylo tak důležitého, tak neskonale nenahraditelného, že jsi to musela hledat jinde?“ Harper soptil, každý sval se mu napínal. Žena dál ležela klidně a nijak na sobě nedala znát, že je vyděšená z přicházející smrti.

Natáhla krk, aby se jí podařilo sdělit jedno jediné slovo, které měla na jazyku. Poslední slovo, které měla kdy říct.

„Svobodu,“ sdělila svému vrahovi. Matthew se při tom slově otřásl silněji než doposud. Záškubem celého těla, nekontrolovatelným a silným, se málem svým dvěma strážcům vytrhl. I tentokrát ho udrželi.

„Svobodu?“ zopakoval si Harper pro sebe. „Svobodu.“

Napnul svaly a vyrval ženě nůž z těla. Sevřela rty, aby nevykřikla. Nemohla. Život z krásného těla vyprchával rychle. Stažené rty téměř bezbarvé. Harper bez velkých kreací jednou švihnul nožem a prosekl jí hrdlo. Dál se na něj dívala. Nezachřěla, jako by si ani nevšimla, že má proříznutý krk.

Jak to, že v sobě má tolik krve?! Matthew přes slzy neviděl. Přes mlhu v hlavě nechápal.

„Svobodu,“ řekl Harper ještě jednou. „Ty krávo jedna pitomá! Ani nevíš, co to svoboda je! Utekla jsi proto, že jsi chtěla utýct! Neměla jsi ani ponětí, co bys měla dělat dál. A tak ses sčuchla tady s tím nýmandem! Co ti jako dal? Každý večer ti nosil kytky, co po nich krávy serou? Ten sráč smrdí hnojem na sto honů. Tohle je svoboda, kterou jsi chtěla? Hovna a sračky místo vonných olejů, krásných šatů, poskoků a laskavostí? Nikdy jsi nemusela hnout ani prstem, ale tobě to nebylo dost dobré! Stejná jako matka! Stejná! Kráva! Jako! Matka! Zhebni!“

Poslední slova slyšet nemohla. Zemřela, aniž by si Harper všiml. Nyní jen stál, zhluboka dýchal a díval se na její tvář, ve smrti pokojnou. S úsměvem, za který ji nenáviděl o to víc. Nesnesl, aby se na něj takhle šklebila. Nesnesl! Podrážkou boty její obličej tvrdě napravil.

„Svině!“ ulevil si Harper a otočil se k Matthewovi. Až když na něj padl těžký stín, dokázal Matthew pozvednout hlavu. Díval se do očí samotného Lucifera, nejděsivějšího a nejtemnějšího anděla ze všech.

Harper si odplivl přímo do Matthewova obličejce. Mladík nehnul brvou.

„Pusťte ho.“

Nestalo se tak.

„Pusťte ho! Už nic neudělá.“

Trochu nejistě nabyl Matthew svobody. Padl na kolena a zůstal s hlavou skloněnou. Díval se na Harperovy okované boty z drahé kůže. Na jedné z nich by rozeznal chomáč andělských vlasů, kdyby si ořel mokré oči.

„Kdybych tvrdil, že je mi líto tě sejmout, lhal bych. Zabiju tě, ani nemrknou. Ale řeknu ti, že je to svinská smůla. S tímhle musíš počítat, honáku. Když si začneš s takovou ženskou, je jasné, že to musí skončit zle. Jinak to prostě nejde. Tyhle ženské dokážou zvládnout jenom chlapi jako já. Ty... ty seš jenom póvl.“

Něco se stalo. Matthew nepochopil co. Zaznamenal pohyb, ale nedokázal si ho dát do souvislosti. Ucítil bolest na žebrech. Na levé straně.

„To je za srdce, který ti zlomila,“ uslyšela Harpera z dálky. „A tohle je za srdce, který zlomila mě.“

Matthewovi cosi přejelo po krku. Dotek pírka, které ho šimrá.

Zamrkal a trochu si pročistil oči. Na dřevo, na němž klečel, dopadala krev. Jeho vlastní krev. Tolik krve. I v něm je tolik krve? Stačil jediný pohled na mrtvou ženu, aby poznal, že krve může být ještě mnohem víc. Jeho vlastní životadárná tekutina dál proudila na podlahu. Uvědomoval si, co to znamená. Nedokázal se však zbavit slova, které mu v mysli vyvstávalo barvou jako rozžhavené značkovací železo. To jediné slovo znělo: Proč?

SAM

Jmenoval se Sam, ale všichni mu říkali Jizva.

Jizva mu bránila v tom, aby ho jakákoli žena milovala. Hnusil se jim. Která by se chtěla dívat na jeho rozšklebený obličej? Která by chtěla vzdychat do tváře tak hnusné, že i vlastní matka se odvrátila, když ho viděla?

„Je hnusný jako prase na zabijačce.“

„Je odpornější než velká žába.“

„Děsí mě, děsí.“

„Nic tak zkaženého jsem nikdy neviděla.“

„Zvedá se mi z něj žaludek.“

Stačilo se na ně podívat. Na každou jednu z nich a slyšel, co si o něm myslí. Ani jedna se neusmála, ani jedna se nezatvářila povzbu-

divě. Procházely kolem něj a přidaly do kroku. Jako kdyby je honil sám rohatý.

Nedivil se jim.

„Same, ty jednou umřeš a žádná plačka nad tvým hrobem neuroní jedinou slzu. Tak to prostě je.“ Tohle mu řekl vlastní otec. Krásně by se slova vyjímal jako jeho poslední, ale Sam nikdy neměl tu odvalu. Otec měl tenkrát pravdu. Nad jeho hrobem nebude stát žádná žena, aby vůbec někdo dal najevo, že někomu mezi živými bude chybět. Komu by chyběl? Zrcadlu, které mu neustále opakuje, jak zohyžděným se stal? Cejch, který se nikdy nesmyje, cejch, který nemohl být způsoben nikým jiným než ženou.

Nenáviděl je všechny.

Miloval je všechny.

Nenáviděly ho všechny.

Ale...

Geraldine.

Nikdy na ni nezapomene. Její jméno Samovi neustále splývalo z úst. Tak krásné, stejně jako ona. Choval se k ní jako k pokladu. Nikdy by na ni nevztáhl ruku. Právě ona způsobila, že pro všechny ostatní ženy zůstal zapovězený.

Dvacet let a stejně se s tím nedokázal vyrovnat.

Dvacet let a stejně na ni nedokázal zapomenout.

Geraldine.

Jméno se Samovi válelo po jazyku jako lahodná whisky, ale jakmile polknul, zjistil, že je to pančovaný alkohol, který mu popálil hrdlo. V ústech však zůstávala lahodná, opojná chuť. Vůně, v které se dokázalo utopit už mnoho mužů. Ta podstata, která...

„Hej, Jizvo, víš, že slintáš?“ zaslechl přezdívkou. Pokaždé se do něj zaryla jako kudla, která se protáčí mezi žebry. Vždycky, když ji někdo pronesl, znamenalo to, že se s ním dotyčný nehodlá přátelit.

Hřbetem ruky si otřel tekutinu, která mu skapávala do klína. I když nosil šátek, i když se všemožně snažil zakrýt, jak zohyžděná je jeho tvář, někdy prostě nebylo vyhnutí. Stačilo se napít trochu moc a jeho ústa přetekla. Jako právě teď. Dírou ve tváři se zlatavá tekutina

dostala ven, šátek jí nasákl, ale nedokázal všechno pohltnit. Až příliš se zapomněl, až příliš se zasníl.

Chtěl se jenom napít. Jenom smýt hořkost, která zůstane uvnitř navěky. Nikdy mu není dopřáno se jen tak napít.

Ne tady a ani nikde jinde.

Nevšimal si ho, toho zarostlého budižkničemu, co se chtěl vytáhnout před ostatními a zadělával si na pořádné problémy.

„Musíš zavřít hubu, když piješ,“ smál se pomenší vousáč, silně opálený, z kterého špína smrděla na sto honů. Košili, volnou, i když sám měl několik kilo nadváhu, si odlepoval od těla, aby tak neprosvítal kůže. Opasek, který měl pod břichem, zdobily dvě zbraně, které na první pohled vypadaly až příliš leskle. Sam si udělal rychlý přehled o tom, jaká je situace. Tlust'och měl tři kumpány. Všichni seděli u stolu a dívali se na odvážlivce. Nikdo se k němu nepřidal. I když se smáli, neodvážili se pohnout. Sam skoro cítil, jak si od něj drží odstup, jak raději vyčkávají, protože tenhle had, kterého má tlust'och za slepýše, by klidně mohl být chřestýšem.

„S tebou mluvím,“ ukázal odvážlivec na Sama, ale ani nepřišel tak blízko, aby došlo ke konfrontaci z očí do očí. Udržoval si pěkný odstup, ruce připravené na koltech, jako kdyby hodlal tasit oba najednou. Sam poznal, že tlust'och nebude zkušený střelec, nejspíše střílel jen párkrát v životě, ale myslí si, že každý, kdo má pistole nízko u pasu, je hoden.

„Tak co, už jsi to polknul?“ vysmíval se tlust'och.

Kdyby Sam patřil k ukecaným lidem, nejspíš by vyzyvateli řekl: „Nejsem z těch, co toho moc řeknou, ale když mám střílet, dělám to opravdu rychle.“ Jenže Sam nepatřil k výřečným lidem. Ani před zjizvením a už vůbec ne po něm. Každé slovo zabořelo, každá hláška vytvářela v ústech průvan.

Nikdo pořádně nepostřehl, jak se Sam otočil. Nikdo ani nepochopil, kde se mu v ruce vzal kolt. Nabitý, plný zásobník. Nemohl cvaknout na prázdno. Salónem zaduněl výstřel. Barman nestačil položit sklenici, kterou utíral. Zákazníci ještě ani nepřestali mluvit. Mrtvý ani nepoznal, že nadešel jeho konec.

Na zem dopadla sklenice s whisky, kterou Sam upustil. Musel si vybrat a život pro něj představoval větší hodnotu.

Namířil na trojici kumpánů. Ani jeden se neměl k tomu, že by na Sama vystartoval.

„Vlastně jsme ho ani neznali,“ řekl jeden.

„Jo, přidal se k nám až ráno. Nějakej pitomec. Neznal mez,“ řekl druhý.

Třetí se jen usmál a pozvedl Samovým směrem klobouk.

Nikoho z trojice si dál nevšiml. Otočil se k nim zády a ze své barové stoličky chvíli zíral na rozlité alkohol a střepy, které se v něm smáčely jako vrcholky ledovce v moři. V jeho očích se objevil smutek, ale neskrýval se v nich dlouho. Nahradila ho grimasa nepřístupnosti.

„Ještě jednu,“ řekl barmanovi, který stál jako kůl v plotě. Sam však nemusel nic opakovat. Barman se po chvíli rozhýbal, postavil před Sama panáka a vrchovatě ho dolil. Zlatavé tekutina v Samovi zmizela okamžitě. Tak snadno, jako se z mrtvého rozlévala krev.

Sklenka udeřila o bar. Sam se krátce podíval barmanovi do tváře, pak po něm vystartoval a přitáhl si ho. Díval se mu tak zblízka do očí, až se barman rozklepal. Sam děsil nejen barmana, ale všechny kolem. Sblížení netrvalo dlouho. Sam muže zase odstrčil, zvednul se ze židle, překročil mrtvolu a beze slova odešel.

Ticho, které se po výstřelu rozhostilo, narušil jeden hlas, pak další a další.

K barmanovi přistoupil muž, štamgast, ale barman by si na jeho jméno v tu chvíli nevzpomněl. Nevybavil by si ani vlastní.

„Co ti chtěl?“ zeptal se muž.

„On...“ nedokázal ze sebe barman vypravit jediné slovo. A tak místo toho natáhl ruku, doposud uzavřenou v pěst, a dlaň otevřel.

Muž zapískal.

„Tohle mi vrazil,“ ukázal zlatý kamínek velikosti lískového oříšku.

„No to mě poser,“ ulevil si muž. „To je zlato!“

Barman jen přikývl a omámeně zlatou hrudku pozoroval. Neleskla se, ne tolik, jak by si myslel, ale o pravosti zlata nepochyboval.

„Tak zlato, jo?“ přitočil se ke dvojici jeden z kumpánů mrtvého, ke kterému se postupně začal slézat dav. Košili měl mrtvý sice obnošenou, ale kolty si někdo vzít musí. Boty se taky hodí.

Sam uslyšel několik dalších výstřelů směrem od baru, ale ani se neotočil. Město pořád stejné, jak si ho pamatoval.

Nepřátelské.

„Co to bylo za střelbu?“ křičel kdosi, ale Sam neměl náladu cokoli vysvětlovat. V prachu ulice mířil rovnou k šerifově kanceláři. Lidé kolem něj spěchali, střelba je probudila z letargie. Ženy v krásných šatech, pod nimiž se skrývala naprostá obyčejnost, muži v oblecích, jako kdyby chtěli dát najevo, že každému z nich patří část železnice. Ani jeden neměl na to, aby si v baru zaplatil pořádnou whisky. Sam peníze měl, ale nepotřeboval paví pera, aby ostatním dal najevo, že není chudák. Košile s vestou pamatovaly doby, kdy musel otevřít ústa, aby mu byl vidět jazyk. Kalhoty potřeboval nové. Poslední přestřelka ty onošené zaneřádila takovým způsobem, že neměl na výběr.

Dveře do šerifovy kanceláře, jako kdyby se před ním rozletěly samy.

„Kdo to kurva...“ vyskočil šerif ze židle způsobem, kterým se málem sám uzemnil. I přes objemné břicho stál rychle na nohou. Prokvetlé vousy i přerostlé vlasy, které měl na temeni doslova připláclé k lebce, dávaly tušit, že už nosí hvězdu řádku let. Výraz šerifova obličejě zase naznačoval, že ovládá mimiku velmi dobře. Léta zkušeností. Naštvaný výraz, který naskočil jako první, spolu se zahanbením z toho, jak se před někým ztrapnil, narušila emoce, která by se dala nazvat nejistotou. Nejistota se nezdržela příliš dlouho, protože poznání přišlo rychle. Když se někdo podívá do Samových očí, uvědomí si, proč má šátek i v tak parný den, pochopí, s kým má tu čest. Zvláště když toho člověka znal už od kolíčky, kdy mu přebaloval pleny.

„Seš starej,“ utrousil Sam a zůstal stát ve dveřích. Nesnášel stanic. Blížkost vězení ho deptala odmala.

„Co tady sakra děláš?“ urovnal si šerif košili, zastrčil si cípy do kalhot a ztěžka se posadil zpátky na židli. Dřevo zasténalo. Stejně tak i muž. „Když jsem slyšel ty výstřely, bylo mi jasný, že se něco semlelo. Kdybych ale tušil, že seš to ty... Co tady sakra děláš, Same?“

„Ani ses nezved,“ řekl Sam a natočil hlavu, aby šerif pochopil, že mluví o střelbě.

„Jestli mě budou potřebovat, dojdou si pro mě. Co tady děláš? Co chceš?“ opakoval. Bez odpovědi nedokázal existovat. Jeho syn se vrátil. Syn, který se stal v legendách známý jako Jizva. V legendách! Vždyť je mu teprve čtyřicet! On ve čtyřiceti dělal poskoka šerifovi, co tenkrát zrovna vedl úřad.

„Rozloučit se,“ odpověděl Sam a zpřímá se díval na otce, který pohled nedokázal vrátet.

„Rozloučit se? No, myslím, že je na čase. Zrovna jsi přijel a už se tu střílí. Kolik jsi tam nechal mrtvých? Ježíši! Ani nevím, jestli chci slyšet odpověď. Kdyby tohle viděla tvoje matka. Co tě sem zavedlo? Nějaká práce?“

Sam přikývl. „Jedna leží pod barem.“

„To byl nějakej hledanej, nebo co? Víš, že já ti peníze nevyplatím. Neříkám, že tohle je klidný město, ale každá střelba mi snižuje dobrý veřejný mínění, jestli víš, co myslím.“ Městem se rozlehl další výstřel. „A to jsem si myslel, že se už skončilo. To bude zase den! Chceš teda něco konkrétního? Nebo mám jít dělat práci, kterou po mně chtějí?“

„Hezký přivítání,“ řekl Sam, ale dál postával ve dveřích, jako kdyby měl ještě něco na srdci, něco, co ze sebe nemůže dostat.

„A co čekáš? Že si padnem kolem ramen? To nemůžeš myslet vážně?! Copak si nepamatuješ, co jsi tu udělal za spoušť? Co všechno jsi způsobil? Sakra, díky tobě Salome umřela!“

„Byla nemocná,“ přel se Sam.

Šerif se synovi tentokrát zadíval zpřímá do očí. „Tvoje matka se zbláznila až po tom, cos udělal!“

Sam ponechal rty pevně stisknuté. Nevyšla z něj jediná hláska. Celou dobu, co shlížel na svého otce, se ani nepohnul, ani nemrknul.

Socha, kterou vytesal z kamene umělec se zvláštním smyslem pro krásu. Pot se Samovi z kůže vsakoval do košile, ale jako kdyby si něčeho tak povrchního nevšímal. Potí se každý, proč by tomu věnoval pozornost právě on? Šerif by byl raději, kdyby syn věnoval pozornost čemukoli jinému, jen ne jemu. Přímý pohled ho znervózňoval. Od té chvíle, co se Sam rozloučil s jednou tváří, se v jeho chování něco změnilo. Nikdy s otcem nevycházel, ne jak by si šerif představoval, ale od té... události se vlastního syna bál.

Šerif přemýšlel, co by Samovi řekl, ale neměl nic, čím by cokoli změnil, čím by cokoli napravil. Neměl ani touhu nic napravovat. Necítil vinu za nic, co do jejich životů vstoupilo. On vždycky dělal svou práci. A dopomohl k narození člověka, který mu dělal jenom ostudu. Tím, že byl nejlepším lovcem hlav na divokém západě. Tím, že byl v zabíjení lepší než kdokoli jiný. Tím, že si to nesmírně užíval.

„Kam teď jdeš? Co máš v plánu?“

„Zabiju ji,“ sdělil Sam rezolutně.

Šerif chvíli mlčel. Pak řekl: „Já myslel, že už je mrtvá.“

„Utekla,“ nerozváděl Sam svou odpověď. Podle jeho názoru odpověděl na všechno.

„Pořád ti stojí za to?“ povzdechl si šerif. „Copak už toho nebylo dost? Dost mrtvých?“

Sam zavrtěl hlavou.

Šerif bouchl pěstí do stolu. Najednou se v něm rozproudilo tolik energie, tolik síly. „Jenom kvůli tomu jsi přišel? Abys mě vytočil?! Návštěvu sis klidně mohl odpustit! Tady už s tebou nikdo nepočítá, Same. Tady seš pro všechny jenom Jizva!“

Sam prokázal ještě větší rychlost. Dvěma kroky se dostal až k šerifovu stolu. Naklonil se. Nemohl být od šerifova obličejě dál než metr. Přesto by dal otec cokoli za to, aby se nacházel na druhé straně kontinentu.

Šátek nespádl sám, ale přesto se to tak jevilo. Samovy pohyby oplývaly takovou rychlostí, takovou elegancí, až to děsilo. Šerif se nedokázal na díru v synově tváři dívat. Ne proto, že by mu byla syna líto. Hnusil se mu.

„Kolik?“

Šerif polkl. „Co kolik? O co ti jde?“

Sam neodpověděl jediným slovem. Ani nemusel. Viděl svému otci do duše a on synův pohled cítil jako bodání rozžhaveného hřebu.

„A co sis myslel?“

Sam nehodlal odpovědět. Dál zíral, nesmlouvavý.

„Že tady budu dělat všivýho šerifa všem těm pobudům, co si tu hrajou na honorace? Myslel sis, že si nechám od všech srát na hlavu? Nechal jsem se podplácet, a co jako? Kvůli tomu mě nemůžeš sejmout! Bylo to jenom na přilepšení.“ Šerif se odtáhl. Sam si snadno všiml, jak otcova ruka sklouzla k opasku. Co si starý muž namlouval? Sam byl vždycky rychlejší, už jako chlapec. A nic se na tom nezměnilo.

„James DeBlanc,“ podělil se Sam o jméno. V jeho očích se blýsklo. V otcových očích plamínek pohasl.

„Jak to můžeš... To byla jenom...“

Šerif pochopil, že s lovcem odměn nemůže vyjednávat. Vychovával ho jako silného muže. Sám mu dal základy tvora, kterým je.

Co si myslel, že se stane?

„Takže na mě nakonec vypsali odměnu? Kolik to je? Pár šupů?“

„Stovka,“ odpověděl Sam.

„Stovka?“ zasmál se šerif kysele. „A to ti za to stojí? Za stovku jet až sem?“

„Měl jsem tě při cestě.“

Úsměv se na šerifově tváři neudržel dlouho. Nedíval se na syna, díval se někam vedle. Někam do míst, kde už viděl Samovu tvář jen jako nejasnou šmouhu. „Byla to vyhrocená situace. Všechno bylo ten den špatně. Ani mě nenapadlo, že by se to takhle zvrtilo, ale stalo se. Jenom jsem dělal svojí práci.“

„Šest kulek,“ argumentoval Sam.

„Šest...“ odfrkl si šerif. „Asi jsem se nechal unést. Sakra, co ty mi tu budeš kázat! Kolik lidí jsi zabil ty?!“

„Sto osmdesát sedm.“

Šerif zalpal po dechu. „To přece... Děláš si...Ne, neděláš. Jasně, že neděláš. Takže co jako? Zabiješ mě? Zabiješ vlastního otce?!“

Sam zavrtěl hlavou.

„Děkovat ti nebudu. Nemám ti bejt za co vděčnej. Dost si toho zničil, Same. Dost.“

Šerif netušil, odkud se tam ten kus papíru vzal, ale najednou před ním na stole ležel dopis. Kde ho Sam schovával, netušil. Podíval se synovi do očí, ale ten se nepohnul. Ani nemrknul. Šerif se natáhl pro kus papíru, který už pamatoval několik dlouhých zim.

„Co to je?“ zeptal se šerif.

Sam neodpověděl.

Šerif si papír prohlédl. Rodný list. Šerifovy oči se rozšířily zděšením. Odložil papír a chvíli se na něj díval z dálky, jako na mrtvou myš, kterou by měl odnést. Pak pohlédl na Sama. Ticho mezi nimi tížilo. Tížilo hlavně staršího z nich. Ale právě ten se náhle rozesmál. Smál se tak, až se mu břicho třáslo a jeho dvojité brada nadskakovala. Smál se tolik, že drobky, které uvízly v jeho vousech, odlétávaly na zem. Smál se tolik, protože věděl, že se směje naposled.

„Takže jsi na to přišel, co? Všechno sis to dal dohromady. Zjistil jsi pravdu! Pravdu! Co teď hodláš udělat?! Co?!“

Kamenný obličej jeho syna dával jasnou odpověď.

„Jsem tvůj otec!“ pokusil se šerif o vzdor.

Kamenná tvář se nepohnula. Soucit neznala a nikdy poznat neměla.

„Jsem šerif, sakra!“

Možná, ale jenom možná by tahle věta v Samovi vzbudila pochyby. Ale ne dnes. Ne teď. Ne tváří v tváři takové svini.

„Říkal jsi, že mě nezabiješ...“ Poslední snaha o záchranu.

„Nezabiju svého otce.“

Šerifova ruka sjela k pistoli, ale hned ji nevytáhla.

„Tebe jo.“

Zvuk výstřelu téměř trhal dřevo stanice na kusy. Přesto zůstala stát pevně na místě. Stabilní a vyprázdněná pro nového šerifa. Pro

šerifa, který přijde za pár dní, možná týdnů. Starý šerif se zhroutil na zem. Tentokrát se z ní zvednout nehodlal. Už nikdy.

Z ochabujících prstů na ošoupanou podlahu vypadla pistole.

„Pomalej,“ zamumlal si Sam. „Pořád děsně pomalej.“

Nandal si šátek, do brašny si zastrčil rodný list, který stál otce život a vydal se znovu na cestu. Už neměla trvat dlouho. Už ne.

Geraldine.

Čekala na jejím konci. Andělská tvář, ta božská nevinnost. I když na sobě nedával nic znát, nemohl se dočkat. Ta mrcha dostane, co si zaslouží. Pod šátkem se na jeho tváři objevil úsměv. Úsměv, při kterém by se i andělé se zděšenými skřeky odlétali skrýt do pekla.

Knihu si můžete objednat na stránkách:

<https://www.goldendog.cz/produkt/predobjednavka-zatracenci/>